

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570137584/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

„O!“ raabte M** – „er det intet uden det – jeg frygtede, du vilde, jeg skulde afskaffe den lille Pidsk jeg bærer bag i Nakken, siden du ingen har“ ...

„Pidsken? oh nei! kan passere til videre – bedre var det altid, at den var borte; men – *cur ego amicum offendam in pilis?* Kun Adelskaber“ ...

„Ohi med største Fornøjelse! men hvad skal jeg kalde mig?“

„Hvad hedder du?“

„Adam“ –

„Bravol det er et særdeles menneskeligt Navn! kald dig hvad du hedder, saa kalder du dig hvad du er“ – –

„Men Adam er kun et Døbenavn“, meldte S**, „og det skikker sig vel ikke i vor oplyste Tid at kalde sig, som man er døbt – *Fitz-Adam* maa han hedde i det mindste“ –

„Nei, tusind Tak!“ afbrød jeg heftigt – „man vilde holde os for reisende Engellændere – dertil er vor Børs alt for let. Læg blot et s til og hed Adams, saa ere alle Vanskeligheder hævede.“

Det blev eenstemmig antaget.

S** var heller ikke ret fornøjet med sit Binavn – det var vel ikke adeligt; men det klang alt for opdigtet; han frygtede Uleilighed ved Portvagtene af den Slags, som Herr Viereck (paa dansk Fiirkant) udstod ved Indkiørselen i Berlin* eller den, som

* En vis Magister, Doctor eller Professor Viereck i Dresden havde foresat sig en Reise til Berlin, og bestemte Dagen i et Selskab, hvor tre Studentere, som længe havde Mod paa at spille ham et Puds, befandt sig. Viereck – sagde een – er dog det latterligste Navn i Verden! Jeg begriber ikke hvor man kan eller tør hedde Viereck? Det siger en Nar, raabte Magisteren – det siger hele Verden, raabte alle de tre Studentere. Hvad vedder vi, Herr Magister! at De umuelig med dette Navn kommer giennem Porten af Berlin?“ – „En Tut Ducater!“ – „Top! De ere Vidner, mine Herrer! med De maa ikke tage ilde op, at jeg reiser bag efter for at undersøge i Vagrprotocollen, om De og har sagt det rette?“ – „Naturligt!“ Herr Magisteren, som hidindtil var sluppen giennem Verden med sit Navn, troede allerede at have de ti Ducater i sin Lomme. – Men – tre Studentere og et fiirkantet Navn er ikke at spøge med. Paa den fastsatte Dag aftalte Pudsspillerne med hinanden deres Plan, Før